

de daglige udgifter. Så det er jo hamrende uholdbart at have en sådan politik.

Samfundsøkonomien er selvsagt bedre nu end for år tilbage. Det kan enhver jo se. Og der er ingen grænser for, i hvor høj grad regeringen roser sig af den udvikling. Men fra Dansk Folkeparti skal det altså siges, at samfundsøkonomien ikke er blevet bedre på grund af regeringen, nærmest på trods af regeringen.

Næsten dagligt konfronteres vi med regeringens ønsker om højere skatter og afgifter. Her er regeringen virkelig kreativ. Og når det påstås, at skatterne samlet set er holdt i ro, er det jo kun, fordi det dækker over, at regeringen er blevet reddet af en højkonjunktur, som har sikret, at bruttonationalproduktet er vokset fantastisk.

Jeg argumenterer ikke imod, at skattetrykket udregnes i forhold til bruttonationalproduktet, men set i faktiske gode danske kroner er skatteindtægterne sprøjtet ind i statskassen under de socialdemokratiske ledede regeringer i de sidste fem år, men desværre med næsten tilsvarende stærkt øgede offentlige udgifter til følge.

Hver gang økonomien er ved at løbe løbsk, betalingsbalancen er truet og finanspolitikken derfor nødvendigvis må strammes, ja, så er det det private område, som skal holde for. Men hvorfor er det aldrig det offentlige selv? De såkaldte besparelser på finanslovsforslaget for 1998 på 2 mia. kr. er jo ikke reelle driftsbesparelser. Der er primært tale om udgiftsudskydelser. Men de private, ja, de bliver tvunget til ekstrabetalinger til ATP for at holde økonomien på sporet.

Vi efterlyser fra Dansk Folkepartis side en større vilje hos regeringen til besparelser inden for de offentlige budgetter. En del af den ekstra belastning, som regeringen pålægger det private område, går jo ud over erhvervslivet, det erhvervsliv, som vi i realiteten skal leve af. Vi kan ikke grundlæggende leve af at levere serviceydelser til hinanden. Vi skal producere nogle varer, som vi kan sælge til udlandet.

Det er et faktum, at dansk erhvervsliv taber markedsandele. Det er et faktum, at dansk erhvervsliv i forvejen har en række omkostninger, som ikke findes i en række af de lande, Danmark eksporterer til. Alligevel har regeringen travlt med at indføre nye byrder på dansk erhvervsliv. Det er ganske enkelt ikke rimeligt.

Det anføres så fra regeringen og den øvrige venstrefløj, at virksomhederne tjener godt, at aktiekurserne stiger, at virksomhederne betaler

mere i skat. Det har vi jo hørt hele dagen i dag. Og det er naturligvis også for Dansk Folkeparti at se et godt tegn, at det er som fremstillet.

Jeg er enig i, at en virksomhed naturligvis hellere vil betale skat på grund af en stor indtjening end ingen skat betale, fordi der er underskud. Det er logik. Men det er jo heller ikke problemet. Problemet er, at regeringen vælter nye byrder på erhvervslivet for at finansiere et stigende offentligt forbrug.

Stigende offentlige driftsudgifter betyder selvsagt, at når virksomhederne i en lavkonjunktur så på et tidspunkt kommer til at tjene mindre og også betaler mindre i skat, ja, så vil regeringens vilje vise sig fatal. Indtægterne vil svigte, men udgifterne på statens budget vil stadig være der, og dermed kan vi risikere, at regeringen efterlader sig et endnu større hul end det, man umiddelbart kan se i dag.

Et andet problem med regeringens byrdepolitik over for erhvervslivet er, at man vel ikke forestiller sig, at den dag, det går dårligere for erhvervslivet, afskaffer man byrderne igen, eller hvad? Et af hovedargumenterne fra regeringen og venstrefløjen er jo, at når det nu går så godt for virksomhederne, er det også rimeligt, at de betaler mere af den offentlige husholdning. Men hvad så, vil jeg spørge finansministeren, når de tjener mindre? Kan vi så få et løfte her i dag om, at byrderne kun er midlertidige, at de vil forsvinde, når virksomhederne får dårligere tider?

Når vi taler om, at regeringen ikke har styr på statens udgifter, er det også svært at komme uden om udgifterne til de fremmede. Dansk Folkeparti har lavet en undersøgelse ved hjælp af tal fra Danmarks Statistik, som viser, at de offentlige udgifter til udlændinge i Danmark fra den velkendte gruppe 2-lande udgør knap 30 mia. kr. – mindst knap 30 mia. kr.

Det er naturligvis bruttotal, fordi opgørelsen respekterer den måde, man altid opgør offentlige udgifter på. Men vi har naturligvis noteret os, at regeringen har været meget kritisk indstillet over for, at vi ikke har modregnet skatter og afgifter for udlændinge.

Derfor vil jeg gerne spørge finansministeren: Kan vi regne med, at regeringen er på vej med tal for, hvor meget de enkelte områder af de offentlige udgifter belaster netto? At man eksempelvis vurderer udgifterne til forsvaret efter, hvor meget de værnepligtige betaler i skat, eller hvor mange af folkeskolens lærere som bruger deres løn på varer med måske høje